

Adelaide von Hohenburg

Historia Acri

2024

Prehistoria ziem akryckich:

Epoka kamienia:

Najstarsze szczątki ludzkie na Półwyspie skarlandzkim wywodzą się z epoki kamienia i noszą nazwę homo vaarlandicus. Są datowane na 780 tys. Lat p.n.e. Znaleziono również narzędzia świadczące o ich tubylczym pochodzeniu. Ludzie ci z biegiem tysięcy lat wyewoluowali. Około 40 tysięcy lat p.n.e. pojawił się zbliżony do współczesnego homo sapiens. Pozostawili oni po sobie liczne malowidła jaskiniowe.

Epoka neolityczna:

Okres rewolucji neolitycznej na Półwyspie skarlandzkim przypadł na okres od 5500 do 2500 p.n.e. W tym okresie mieszkańcy półwyspu zaczęli prowadzić osiadły tryb życia. Uprawa roli i hodowla z czasem wyparła z tych obszarów łowiectwo, myślistwo i zbieractwo.

Epoka miedzi:

Technika sporządzania wyrobów z miedzi przybyła na tereny Półwyspu skarlandzkiego ze wschodu. Przypada ona na okres od 2500 do 1700 r. P.n.e. W epoce rozwinęło się budownictwo megalityczne, grobowe oraz te związane z kultem natury. W tych czasach budowano osady na terenach górskich, które były łatwiejsze do obrony. Przyczyniło się to do rozwoju górnictwa i hutnictwa

Epoka brązu:

Epoka brązu na Półwyspie skarlandzkim trwała od 1700–1300 r. P.n.e. Wywołała ona głębokie przemiany społeczne. Do rozpoczęcia przemian przyczynił się bezpośredni rozwój hutnictwa, który zaowocował wynalezieniem brązu będącego stopem miedzi i cyny. Około 1300 r. p.n.e. Na terenach obecnej wspólnoty Galicji i Leónu. Pojawiły się zespoły obronne castros. Na obszarze wspólnoty Móstoles powstały wtedy budowle zwane talayos.

(Narzędzia z epoki żelaza)

Epoka żelaza:

Pomiędzy 1200–700 r. P.n.e. na Półwysep skarlandzki przybyli pierwsi Akryci. Migracja plemion italijskich przyniosła ze groby kurhanowe. W epoce żelaza na półwysep przybywali również Eskwinowie i Garapeni zamieszkujący wyspy Orientyki.

Początki osadnictwa akryckiego w antyku:

Początek osadnictwa akryckiego na tych ziemiach datuje się na początek X wieku p.n.e. Osiadły tu na skutek wędrówki plemion italijskich z obszarów południowej Polondii przez Francję przedostały się na południe kontynentu. Powstanie pierwszego państwa Akrytów na terenach Półwyspu skarlandzkiego datuje się na IX wiek p.n.e. Państwo powstało, gdy plemiona zamieszkujące tereny południowo-wschodniej Mesety, zjednoczyły się pod wpływem narastającego zagrożenia ze strony tubylczych ludów.

(Chrzest Abdona II 553 rok)

W roku 510 Dorius I Akryta swój sojusz z Księstwem Walencji przypieczętował małżeństwem z Sanchą Walencjuską. By zapobiec bratobójczym walkom, podzielił państwo między swoich synów zmuszając ich do wierności najstarszemu z braci. Po śmierci Doriusa I w 540 na tron wstąpił jego syn Abdon I. Jego panowanie cechowało się niestabilnością, która zakończyła się w 550 roku wraz z siłowym przejściem władzy przez Abdona II. Po odebraniu władzy został pojmany i więziony do końca swojego życia. Rok 553 był przełomowym rokiem w historii Księstwa Akrytów. Książę Abdon przyjął wtedy chrzest z rąk misjonarzy bizantyjskich. Przyjęcie chrztu przez władcę podzieliło społeczeństwo. Skutkiem był wybuch powstania pogańskiego w 555 roku. Trwający ponad 7 lat, zakończył się wygraną Abdona II. W trakcie jego 52 letniego panowania doszło do rozpoczęcia budowy grodu, który z czasem stał się siedzibą kolejnych władców. Po jego śmierci nadano mu przydomek Chrześcijanin. Wraz z przyjęciem chrztu zaczął tytułować się Księciem Acri. W 602 roku władzę po Abdonie II przejął jego najstarszy syn Zenon I. Żyjący w cieniu ojca, nie był w stanie sprostać ciężarowi władzy. W trakcie jego sześcioletniego panowania państwo pograżyło się w anarchii. Znaczne wpływy w państwie zdobył wtedy jego faworyt Astas. Władca skupiał się na prowadzeniu hulawczego trybu życia, co spowodowało znaczne opustoszenie skarbcza. Sytuację tę

Średniowiecze:

Za początek średniowiecza w Państwie Akrytów uznaje się objęcie władzy przez Akrytosa w 495 roku. Wstępując na tron położył on kres ustrojowi rodowo-plemiennemu. Pogański władca ponownie zjednoczył rozbite licznymi waśniami plemiona, po czym koronował się Księciem Akrytów.

I wojna o sukcesję 505-509:

Po śmierci księcia Akrytosa, Księstwo Akrytów pograżyło się w brutalnej wojnie sukcesyjnej, która miała miejsce między 505 a 509 rokiem. W walkach brali udział jego trzej synowie: Alaric, Dorius i Caelus. Bratobójcza wojna zakończyła się zwycięstwem Doriusa, który z pomocą księcia Walencji pokonał braci i jeszcze tego samego roku koronował się księciem.

wykorzystał brat Zenona – Jan, który w 607 roku wraz z wojskiem wkroczył do grodu w Acri. Po pozbawieniu życia Astasa, przejął stery władzy w państwie jako regent. Po śmierci brata w 608 roku przejął władzę. Jego panowanie przyczyniło się do sojuszu z Galicją. Przyczynił się do rozpoczęcia walk między Akrytami i Maurami. Nasiliły one wrogość między oboma państwami.

(Dorius II Pogromca)

Panujący w latach 751-764 Karol, będący synem Doriusa II i Marii de Móstoles, kontynuował plany ekspansji terytorialnej ojca. Nie udało mu się jednak dorównać dokonaniom ojca. Szczęście nie dopisywało mu również w życiu osobistym. Poślubił siostrzenicę, Elwirę z Leónu. Małżeństwo to od początku było problematyczne. Bliskość pokrewieństwa obojga małżonków spowodowała późniejsze problemy z dziedziczeniem. Młoda księżna zachodziła w ciążę ośmiokrotnie, z czego trzykrotnie poroniła, kolejne dwie córki i syn urodzili się martwi. W 753 ostatnia ciąża przyniosła upragnionego następcę.

Początki rekonkwisty:

W 627 roku na tronie zasiadł Dorius II Pogromca będący synem Jana i Jimeny Galicyjskiej. Podczas najazdu Maurów na Półwysep Skarlandzki, walczył na czele wojsk wraz z teściem, księciem Móstoles Juanem III. W 711 roku doszło do starcia wojsk książąt katolickich i muzułmańskich pod Santa Cruz del Sur. Rozpoczęło to proces rekonkwisty. Mimo przewagi wojska katolickie zostały rozbite. W wyniku porażki państwa te utraciły część terytorium. Doriuszowi udało się wyjść cało z bitwy i z resztką armii powrócił na swoje ziemie, skąd kontynuował walkę. Wkrótce władca odmówił płacenia trybutu najeźdźcom wzniesając przeciw nim powstanie. W 722 doszło do bitwy pod La Puertą. Władca pokonał Maurów zmuszając ich do opuszczenia zagrabionych terenów. Kolejne sukcesy Akrytów zakończyły się wraz ze śmiercią Doriusa II w 751 roku.

Krwawa regencja 764-768

W roku 764 umiera książę Karol I, pozostawiając ciężar władzy na jedenastoletnim synu. Karol II. W jego imieniu regencję przejmuje jego babka Maria de Móstoles. Kobieta rozpoczyna rządy małoletniego wnuka rzezią popleczników jego matki. Wywołało to sprzeczność poglądów między młodym księciem a regentką. We wrześniu 765 roku przeżył nieudaną próbę zamachu. W wyniku śledztwa, wykazano, że zleceniodawczynią była księżna-regentka. Kobieta ze względu na swoją pozycję, nie poniosła żadnych konsekwencji. Dopiero nocą z 18 na 19 października 765 roku, na rozkaz Księżnej Elwiry doszło do przewrotu. Większość stronników starej regentki została ścięta, a sama regentka uduszona przez synową. Po śmierci teściowej, Elwira przejęła rolę regentki swojego syna. Była nią do 768 roku.

Karol II w dniu osiągnięcia lat piętnastu osiągnął pełnię władzy. Swoje rządy sprawował przez czterdzieści dwa lata. Podczas których dochodziło do kolejnych starć z Maurami. W latach 795-804 toczył wojnę z Księstwem Móstoles, z którego wyszedł zwycięsko, przyłączając przy tym do Księstwa Acri Murcję i otaczające ją ziemie. Poprzez małżeństwa przyczynił się on do zawiązania sojuszu między Księstwami Acri i Galicji oraz Polonią. Doriusz III będący jego synem panował w latach 806-826. W znacznym stopniu przyczynił się do rozwoju gospodarczego rdzennych ziem oraz tych zdobytych przez jego ojca. Zaaranżowane przez jego ojca małżeństwo z galicyjską dziedziczką Katarzyną, nie przyniosło oczekiwanych skutków. Perspektywa spłaty zaciągniętych na poczet rozwoju Acri długów została zaprzepaszczone wraz z narodzeniem się brata księżniczki Katarzyny. Długi te spłacił dopiero jego syn Lambert panujący w latach 826-848. W czasie jego rządów państwo podniosło się z długów. Stało się tak przy pomocy usposobienia nowego księcia. W czasie swoich rządów zraził do siebie wszystkich w swoim królestwie powiększając podatki, narzucając uciążliwe obowiązki i konfiskując dobra tych, których nie lubił. Jego sukcesem był udział w zwycięskiej bitwie pod Clavijo w 844 roku, gdzie wojska Galicji pokonały Maurów.

Rządy Piotra Szalonego w latach 848-852:

Urodzony w 815 roku syn Księcia Lamberta i Konstancji Walencjuszki, już od najmłodszych lat przejawiał cechy dziecka nadpobudliwego. Gdy tylko objął władzę, nie dopuszczał do siebie nikogo prócz matki. Uważał, że każdy próbuje pozbawić go władzy, na skutek czego w ciągu jego panowania życie straciło prawie dziewięć tysięcy osób. Śmierć ukochanej matki przyczyniła się do pogorszenia jego stanu. Wydarzenie to spotęgowało impulsywność i depresję. Został pojmany w wyniku buntu możnych, którzy próbowali pozbawić go życia. Jego brat, Jan II, który został namaszczony na jego następcę, sprzeciwił się możnym. Zgodził się na detronizację brata, ale postanowił również o zamknięciu go w klasztorze. W odosobnieniu jego psychika doznała dalszego rozchwiania, co Zakonprawdopodobnie doprowadziło u niego do schizofrenii, w której wyniku zmarł.

Epoka trzech Alfonsów:

Okres od 841 do 941, w którym trzech monarchów bezpośrednio następujących po sobie nosiło imię Alfons. Był to kolejno dziadek, ojciec i syn. Alfons I panował w latach 875-920. Poślubił swoją kuzynkę, Annę Walencjuszkę. W wyniku tego mariażu, prowadził on politykę uległości wobec Księstwa Walencji. Alfons rządził Acri mądrze i roztropnie. Jego głównym doradcą była jego małżonka. Dzięki wysiłkom obu, usprawniono działanie administracji państwowej. Alfons II, który panował w latach 920-930, był zupełnym przeciwieństwem ojca. Był władcą nieustępliwym, który nie bał się walczyć z wrogiem wręcz. Trzeci z kolei Alfons panujący od 930 do 941 był ostatnim

władcą epoki Alfonsów. Za jego panowania linia rekonkwisty przesunęła się dalej na południe. Epoka Alfonsów to okres licznych przemian, wojen i intryg. Renesansowi twórcy często w swoich dziełach odwoływali się do tych władców porównując ich do Świętej Trójcy.

Pierwszym władcą po tej epoce był Zenon III. Był synem Alfonsa III i księżniczki Marii z Leónu. Panujący w latach 941-971 okazał się być doskonałym strategiem i jeszcze lepszym zarządcą. W okresie jego rządów Księstwo Acri przeżyło okres zrównoważonego rozwoju i ekspansji na półwyspie. Z czasem głównym problemem jego rządów stał się brak męskiego następcy, gdyż w roku 980 zmarł jego jedyny syn, który pozostawił po sobie potomka. Jednym z większych osiągnięć jego panowania była zmiana zasad sukcesji. Według wydanej przez niego sankcji pragmatycznej do dziedziczenia włączono jedyną córkę Izabellę Akrytydkę zwaną później Dziedziczką oraz jej potomków. Panowała ona w latach 971-1017. Była ona ostatnią przedstawicielką dynastii Akrytydów na tronie Acri. Jednak dynastia nie wymarła na niej, ponieważ wciąż żyli mężczyźni potomkowie dynastii wywodzący się od młodszych synów Doriusa I. Księżniczka została następczynią tronu została dopiero w wieku dwunastu lat. Stało się tak, gdy w roku 952 jej ojciec wydał dekret o zmianach w prawie sukcesyjnym, które wprowadziły równość płci w dziedziczeniu tronu. W roku 960 wyszła za mąż za Alfonsa V Walencjusza, który był królem Walencji. Mariaż ten zapoczątkował dynastię Walencjuszy na tronie Acri. Poprzez matkę, Zoe Macedońską była spokrewniona z cesarzami bizantyjskimi, co umożliwiło jej koronację królewską w 1000 roku. By zaniechać inkorporacji Królestwa Acri do Walencji, pod koniec życia osadziła na tronie młodszego z synów. Koronacja jej syna dostała przeprowadzona za jej życia. Spowodowało to następnie wojny o sukcesję akrycką.

II wojna sukcesyjna – kres Akrytydów i początek Walencjuszy:

Za początek końca epoki Akrytydów uznaje się rok 1015. Królowa Izabella chcąc zabezpieczyć suwerenność Acri, osadza na tronie młodszego ze swoich synów, Piotra II. Spotkało się to z dezaprobatą jej męża Alfonsa V Walencjusza, który chciał, aby oba trony połączyła osoba ich najstarszego syna. Panująca w okresie 1015-1017 diarchia była tylko pozorną, gdyż do śmierci faktyczną władzę w kraju sprawowała Izabella. Dopiero po śmierci matki w 1017 roku, Piotr

przejmuje pełnię władzy. Budzi to spór między braćmi, którzy nawzajem toczą bój o swoje prawa do tronów. Pierwsze panowanie Piotra II trwało od 1017 do 1019 roku. Zakończyło się oblężeniem grodu w Aciri przez Alfonsa VI, który pojmał brata i wywiózł insygnia koronacyjne. Nowy król panował niespełna rok. W 1020 roku doszło do zamachu na jego życie, w którym zginął. Tego samego roku Piotr II ponownie wstąpił na tron Aciri dziedzicząc przy tym tron Walencji. Oba królestwa zostały połączone pod jego berłem.

Za czasów panowania Piotra II doszło do rozpadu Kalifatu, co przyczyniło się do wzrostu potęgi państw katolickich. Wspólna wojna z muzułmanami przyczyniła się do zdobycia Ciuciad Real w 1046 roku. Miasto to wkrótce stało się stolicą nowopowstałego Królestwa Skarlandu, na którego tronie zasiadł najmłodszy z braci Piotra. Dziedzicem Piotra został jego syn Jakub I. W trakcie jego rządów nastąpił rozkwit państwa akrycko-walencckiego. Był związany przede wszystkim z odkryciem złóż soli. Dzięki eksportowi soli, kraj stał się mocarstwem Vaarlandu. Przez nieumiejętne rządy Jana III w latach 1080-1104 doszło do osłabienia i upadku gospodarczego. Doprowadził do wyniszczających wojen między Aciri i Skarlandem, które trwały do połowy kolejnego stulecia. Wojny te doprowadziły do podziału państwa. Ponowne zjednoczenie państwa nastąpiło w roku 1202 roku, gdy Filip I pokonał samowładnych władców. Po jego śmierci na tron wstąpił Filip II Impotent. Rządził on w latach 1206-1234. W wyniku zarażenia się chorobą weneryczną, pozostał bezpłodny. Jego śmierć ustanowiła wygaśnięcie dynastii Walencjuszy.

(Izabella Dziedziczka 951-1017)

Bezkrólewie i powrót Akrytydów:

Po śmierci Filipa II, doszło do kryzysu sukcesyjnego. W wyniku braku jakichkolwiek potomków króla, na regentkę powołano jego matkę Wilhelminę Akrytydkę, która była przedstawicielką dynastii panującej w królestwie Aciri do 1017 roku. Spór o tron rozwiązano dopiero w styczniu 1235 roku. Na tron powróciła dynastia Akrytydów w osobie Teobalda, brata Wilhelminy. Ich ponowne panowanie trwało w latach 1302 roku. Panowanie to zakończyła śmierć Ludwika II. Wkrótce państwo ponownie przeżyło okres bezkrólewia.

Zjednoczenie z Królestwem Skarlandu

Ludwik II przed śmiercią, wybrał na swojego następcę Króla Skarlandu, Filipa III. Przybył do Aciri 15 kwietnia 1302 roku i jeszcze tego samego dnia został koronowany przez arcybiskupa akryckiego na Króla Aciri. Zawiązano więc wówczas unię personalną między oboma królestwami. Ówczesną sytuację wewnętrzną w Aciri charakteryzowały szerokie uprawnienia możnych i rycesrstwa, potwierdzone i poszerzone w przywileju z 1303 roku. Miały być one gwarancją panowania Ludwika II. Jego syn i następcą Alfred Autokrator zasiadł na tronie w 1318 roku. Za swojego panowania wzmocnił w państwie władzę królewską pozbawiając szlachtę sporej części przywilejów. Spotkało się to z licznymi komplikacjami oraz buntem możnych w latach 1320-1326. Wielokrotnie dochodziło też do buntów chłopskich, które

wynikały z wyzysku przez szlachtę w celu zapłacenia wyższych podatków. Za panowania królów Kosma I (1372-1377) i Zygmunta I (1377-1438) Królestwo Acri toczyło wojnę z Królestwem Móstoles. Wynikiem tej wojny, która trwała ponad sześćdziesiąt lat, był podział Móstoles między Skarland i Acri. Od tego czasu państwo zaczęto nazywać Cesarstwem Skarlandzkim, którego instnienie zakończyło się w 1825, gdy Skarland dostał się pod wpływ Francji.

Nowożytność

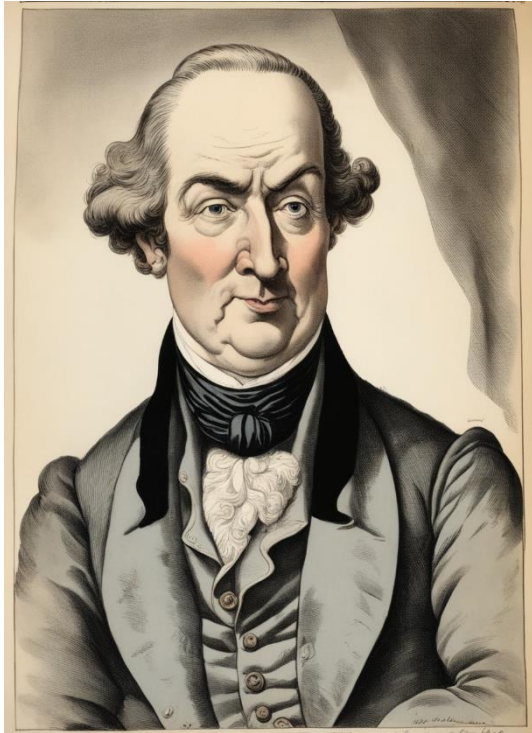
Rządy Wawrzyńca I Wspaniałego trwające w latach 1444-1474, uznawane są za początki renesansu w Acri. Niedawno zakończona wojna sześćdziesięcioletnia przyczyniła się do zniszczenia wielu miast. Jego rządy charakteryzowały się rozważą i pokojowym dialogiem i odbudową zniszczeń. Król Aleksander, będący jego następcą, w przeciwieństwie do ojca skupiał się na dalszej ekspansji terytorialnej. W latach 1483-1502 prowadził kilka wojen z Królestwem Francji. Choć w znacznym stopniu wygrywane, jego wojny przyczyniły się do szybkiego opustoszenia skarbcza. Dlatego też pod koniec panowania, rozpoczął kasatę licznych zakonów przejmując ich rozległe majątki. W wyniku tego zraził do siebie kler i część szlachty. Pokłosie jego panowania zebrali jego syn i wnuk, Franciszek I i Franciszek II. Pierwszy z nich musiał zmagać się z inwazją Francuzów na podbite kilka lat wcześniej ziemie Gaskonii. Stracił życie 15 maja 1513 roku podczas bitwy pod Bayonne. Wojnę tę zakończył dopiero jego syn w 1516 roku. Podpisując pokój zobowiązał się do zrzeczenia ziem, zatrzymując tylko obszary Vielhy. Toczył on wojnę z emirami pozostałymi po rozpadzie kalifatu. Do końca 1542 roku, wypędził wszystkich Maurów z Półwyspu skarlandzkiego.

Wygaśnięcie Walencjuszy i kwestia wpływów francuskich

Ostatnim zasiadającym na tronie przedstawicielem dynastii Walencjuszy był Kosma III panujący w latach 1573-1595. Stwarzało to idealną sytuację dla Królestwa Francji, którego władca planował osadzenie tam własnego syna. Wśród dynastii Bourbonów utworzyły się silne stronnictwa. Wśród nich byli władcy Orleanu i Anjou. W czasie trwania walk władzę sprawował prymas abp. Arrigo D'Azzo. Walki zakończyły się rezygnacją francuskiego monarchy z obsadzenia tronów. Na tronie Królestwa Acri zasiadł Robert I Orleański, a na tronie skarlandzkim Ludwik z linii książąt Anjou.

Czasy panowania Bourbonów na Półwyspie skarlandzkim, to okres stabilizacji i zrównoważonego rozwoju. Spokrewnione ze sobą dynastie Acri, Skarlandu i Francji, nie prowadziły ze sobą wojen. W 1615 roku został zwołany pierwszy zjazd Vaarlandu, na którym zawiązano linię współpracy Acri-Ciuciad Real-Wersal. Za złoty wiek Acri uznaje się rządy Roberta II trwające od 1669 do 1672. Za jego panowania doszło do przeprowadzenia kilku reform gospodarczych oraz rozbudowa stolicy. Panowanie jego syna, Karola IV Prostaka, przyniosły kres monarchii akryckiej. W wyniku ogólnego niezadowolenia w 1680 został on pojmany wraz z rodziną i wygnany. Wkrótce zwołana została Rada Narodowa, w której skład weszli Eugenio Ruggero, Vito Tenaglia oraz Sebastiano Santucci. Rok później, w lutym 1681 roku proklamowano Arystokratyczną Republikę Acri. Wkrótce odbyło się pierwsze posiedzenie parlamentu, w którego skład weszli przedstawiciele szlachty i duchowieństwa. W krótkim czasie uchwalili oni konstytucję oraz ustalili zasady funkcjonowania nowego

państwa. Państwo przybrało ustrój demokracji szlacheckiej powszechnie wtedy używanej w Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Pierwszym prezydentem obrano Alfonsa Buccolę. Jego kadencja była pięcioletnia i trwała od 1682 do 1687. Republika miała dziewięciu prezydentów, w tym jeden z nich: Cesare Sesto był obierany dwukrotnie.

(Placido Borsario 1679-1747)

Rządy Borsariuszy 1727-1825

W roku 1727, w trakcie trwania wyborów prezydenckich doszło do buntu wojsk pod dowództwem generała Placido Borsario. Pierwsze walki rozpoczęły się w październiku tego samego roku. Do ostatecznego zwycięstwa Borsariuszy doszło 13 listopada 1727, gdy bojówki wkroczyły do parlamentu. Stronnictwo sprawowało władzę dyktatorską w państwie przez prawie wiek. Ich rządy to czas izolacjonizmu a za razem skrajnej biedy i głodu. Ostatnim z dyktatorów był Gabriele Fiorelli. 36 lat jego rządów to burzliwy okres w historii Acri. Na ulicach coraz częściej dochodziło do interwencji zbrojnych. Istniejące od 1742 roku stronnictwo monarchistyczne skutecznie działało przeciwko propagandzie zyskując kolejnych stronników. W wyniku spisku ostatni z dyktatorów został pojmany i ścięty. Po jego ścięciu powołano ponownie Radę Narodową.

Współczesność 1830-2008

Powrót monarchii

XIX wiek to okres wielkich przemian na półwyspie. Chylące się ku upadkowi Imperium Skarlandzkie coraz bardziej pogrążało się w ruinie. Ostateczny upadek nastąpił w 1825 roku, gdy Skarland dostał się pod wpływ monarchii francuskiej. W Acri II Rada Narodowa, w której skład wchodził Gualtiero Lucci, Carlino Polimeni oraz Severino Rainaldi, obradowała nad kolejnymi zmianami ustrojowymi. Dopiero po dwóch latach, w 1827 ogłoszono restaurację monarchii. Tego samego roku doszło do wolnej elekcji. Wtedy też obradująca szlachta na króla wybrała skarlandzkiego arystokratę.: Roberta Russwela, późniejszego Roberta III. Stało się tak za sprawą wymarcia akryckiej gałęzi dynastii orleańskiej w połowie XVIII wieku. Ze względu na ilość przygotowań oraz zapewnienie środków bezpieczeństwa, koronacja odbyła się dopiero w maju 1830 roku.

Rewolucja przemysłowa

Nastanie nowego wieku przyczyniło się do rozpoczęcia się rewolucji przemysłowej. Za czasów panowania nowego króla rozwinęła się budowa rozległych sieci kolei. Wkrótce przemysł zaczął odrywać coraz większą rolę i zyskał przewagę nad rolnictwem. Przemiany spowodowały powstanie klasy robotniczej, która z każdym rokiem stawała się liczniejsza.

Przełomowym wydarzeniem było uchwalenie pierwszej Konstytucji ze stycznia 1828 roku zwaną później Konstytucją Styczniową. Wprowadzała ona dziedziczną monarchię konstytucyjną oraz liczne swobody obywatelskie eliminowała ona jednak możliwość dziedziczenia i kupowania urzędów państwowych i kościelnych. Z czasem król wydał ustawę wprowadzającą dwuizbowy parlament i prawo wyborcze na wzór konstytucji francuskiej. Głównym problemem nowych władz stali się wszechobecni anarchiści. Młoda monarchia stanęła od razu wobec olbrzymich problemów wewnętrznych i zewnętrznych. Na południu dużym zagrożeniem był bandytyzm – do jego zwalczania używano oddziałów wojskowych, których straty były większe niż podczas wszystkich wojen prowadzonych przez Borsariuszy. Wielokrotnie dochodziło do zamachów terrorystycznych. Najsłynniejszy z nich miał miejsce 25 kwietnia 1868 roku. Wtedy też doszło do strzelaniny podczas otwarcia Akademii Królewskiej, w której zginął Robert III. Wszechobecny chaos zakończył się wraz z ogłoszeniem orędzia przez syna i następcę zamordowanego króla. Doszło do powstania pierwszych partii politycznych, w tym w 1869 roku Stronnictwo Rojalistów, która działała do 2009 roku pod zmienioną nazwą Demokratyczna Partia Acri. Śmierć władcy wywołała wywołała głęboki wstrząs w społeczeństwie. Sytuację społeczno-gospodarczą komplikowały ruchy separatystyczne Móstoles.

Wiosna Ludów 1880-1882

Pod presją rewolucyjnych nastrojów coraz liczniej wybuchały spontaniczne demonstracje ludności. Główną grupą oporu była warstwa robotnicza, która domagała się polepszenia warunków życia i pracy. Oprócz robotników do strajków przyłączyły się stronnictwa nacjonalistyczne León i Móstoles. Najmniejszy opór dla władz stanowiło chłopstwo, które domagało się zniesienia pańszczyzny. Ostatecznie spełniono część warunków strajkujących. W ten sposób jeszcze w 1880 roku zniesiono pańszczyznę. Kwestia uznania autonomii podbitych przed laty ziem byłych królestw została nierozwiązana.

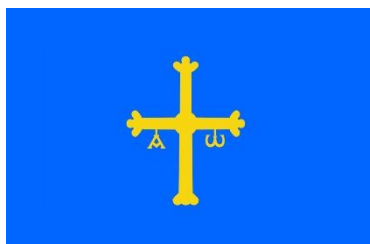
Kolejne lata w Królestwie Acri były względnie spokojne. Do końca XIX wieku sytuacja w państwie była względnie spokojna. Był to okres zacieśniania więzi na linii Acri-Warszawa. Do ocieplenia relacji doszło na skutek ekspansji Skarlandu na północy kontynentu. Rzeczpospolita aspirowała do podboju Estelli, która była głównym połączeniem handlowym Skarlandu z Nordatą. Dopiero w 1901 roku wybuchła wojna, która ogarnęła większość kontynentu.

Wojna Vaarlandzka 1901-1912

Początkiem wielkiej wojny kontynentalnej był konflikt między Skarlandem a Rzeczpospolitą i Acri. Rozpoczęta przez wojska akrycko-polsko-litewskie ofensywa spotkała się z reakcją innych państw Vaarlandu. Doszło do walk między Rusowią i Bizancjum oraz Agurią i Białogórą. Wojna trwała przez jedenaście lat. Krwawe walki przyczyniły się śmierci wielu ludzi. Do pierwszych rozmów pokojowych doszło 10 marca 1912 roku w Paryżu. W ich trakcie doszło do pierwszych negocjacji dotyczących kształtu powojennego kontynentu. Po wielu dniach dyskusji agresorzy ostatecznie zdecydowali o wycofaniu się z okupowanych terenów wzamian za zadośćuczynienie. To zakończyło konflikt między Vaarlandzkimi potęgami. Mimo podpisania traktatu 18 marca 1912 roku, na kontynencie wciąż trwały walki.

Podbój Skarlandu

Od początku XX wieku Królestwo Acri odgrywało jedną z ważniejszych ról na kontynencie południowo-wschodnim. Swoje wpływy wykorzystywało by wpływać na wewnętrzną politykę Skarlandu ówczesnie będącego monarchią. Sytuacja polityczna rozwinęła się do tego stopnia, że w 1931 roku Skarland stał się republiką. Ten stan rzeczy trwał do 1934 roku, gdy w państwie wybuchła wojna domowa. Frakcja akrycka zainstalowała u władzy członka rodziny królewskiej: Manuela Russwela. Do 1968 roku cały Półwysep skarlandzki był pod wpływem dynastii Russwelów. Po śmierci dyktatora, w 1970 roku Królestwo Acri zaatakowało Skarland. Podbój zakończył się w kilka miesięcy i zakończył się 29 września 1970 roku. Rozwiązano wtedy wszelkie organy państwowe Skarlandu i nadano mu status kraju federalnego. Taki stan rzeczy trwał do 27 marca 2008 roku.

Epoka internetowa 2008 – teraz

Przez lata silnej polityki królewskiej ludność skarlandzka była silnie prześladowana. Głównym planem władz była całkowita akrytyzacja półwyspu. Jej ostateczna faza nastąpiła 1 lutego 2008 roku. Wtedy też oficjalną nazwę państwa zmieniono na Zjednoczone Królestwo Acri. Nastroje społeczne kształtowały się negatywnie. Kilka dni później, bo 10 lutego 2008 Skarland ogłasza niepodległość od Zjednoczonego Królestwa Acri. Wtedy też rozpoczęły się walki o utrzymanie zbuntowanego państwa w granicach Acri. Walki nie przynosiły jednak skutecznych efektów. Większość wojsk przyłączyła się do rebeliantów wieszcząc tym samym klęskę Acri. Walki trwały przez 16 dni. Dopiero 27 lutego 2008 roku doszło do zawarcia pokoju w Acri. Haniebnie pokonane państwo musiało zrzec się na rzecz Skarlandu prowincji Tossa de Mar, Móstones, Lloret i Oviedo. Zaniepokojona szybkim zwycięstwem Francja obiecuje pomoc Acri w zwalczeniu buntowników. 10 marca 2008 roku, po naciskach Francji Królestwo Acri wypowiedziało wojnę Księstwu Skarlandu, którym władali Russwelowie. Pomoc Francji okazała się pustą obietnicą. Małe wojska Acri zostały rozgromione 18 marca 2008 roku. Skarland ponownie zwyciężył. Po zawarciu II pokoju, Acri zrzekło się prowincji: Santa Cruz del Sur, León,

Servalle oraz Alcalá. Pokój nie trwał długo. Po dwóch dniach, 20 marca wojska Skarlandu ponownie wkroczyły do Acri. W ciągu następnego tygodnia Królestwo upadło i zostało anektowane. Mimo iż państwo wciąż nie podniosło się po klęsce, na jego miejsce ustanowiono Księstwo Acri, mimo wszystko formalnie wciąż funkcjonowało jako królestwo. Odnowa państwa wiązała się z walką o autonomię. Na początku kwietnia 2008 roku wybuchło kolejne powstanie mające na celu jej uzyskanie. Zostało ono jednak stłumione. Ponowne zamieszki rozpoczęły się rok później, 10 kwietnia 2009 roku w Acri wybuchła wojna domowa. W trakcie pięciu dni jej trwania doszło do walki między Siergiejem i Patrickiem Vasco (Vascowie byli boczną linią dynastii Russwel). W wyniku wojny domowej kraj został podzielony na dwie części. Patrick Vasco został władcą państwa-miasta Acri, a jego ojciec został władcą Servalle. Walkę wspomogły wojska skarlandzkie, które 13 kwietnia 2009 o godzinie 15 dokonały inwazji na Zamek Servalle. Po uznaniu Siergieja za martwego, 15 kwietnia 2009 roku Patrick został obwołany królem Suchedniowa (Acri). Następnego dnia doszło do zaślubin nowego władcy z Anitą Vasco, która była jego matką. Częściowa niepodległość państwa nie trwała długo. W dniu 20 kwietnia 2009 roku Królestwo Suchedniowa ponownie zostało włączone do Królestwa Skarlandu. Dalsza działalność Acri była skutecznie ograniczana przez władze skarlandzkie. Ostatecznie wraz z klęską Patricka Vasco formalnie wymarła dynastia Russwelów. Od tamtego czasu zakończono wszelkie działania mające na celu dążenie do niepodległości. Wraz z ponownym włączeniem Acri do Skarlandu rozwiązany został tytuł królewski. Od tamtego czasu Acri i Servalle tworzyły jedno księstwo będące wspólnotą autonomiczną. Statut Wspólnoty Autonomicznej Księstwa Acri ustanowił Parlament Autonomiczny, Rząd Wspólnoty, a także w odrębnych uchwałach powołano Sąd Najwyższy Księstwa Acri. Wraz z reformą administracyjną zostało wcielone do wspólnoty Walencji. Po reformie ustroju chęć do samostanowienia upadła. Do czasu reformy przysługiwało mu prawo do tworzenia własnych urzędów. Od tamtego czasu Księstwo znajdowało się bezpośrednio pod zarządem króla. Dopiero od 20 grudnia 2021 roku ziemie Acri i Servalle w postaci hrabstwa zostały oddane w zarząd Adelaide de Sousy. Od tego czasu rozpoczęły się działania mające na celu utrzymanie kultury i dziedzictwa narodowego Acri, które przez małą ilość źródeł zostało niemalże zapomniane.